

NAGYVÁRAD.

*A körösmenti Páris régi fénye
Felém ragyog az emlék rőt ködén,
Egy ifjúság reménye és regénye
Ott álmodik a szőlőhegy tövén.*

*A szőlőhegy tövén a régi kocsmá,
A piros abrosz és piros borok,
Fiatalságunk bátor indulója
Fölöttetek fekete gyász borong.*

*Redakciónk, ahonnan sirva, zengve
Világnak indult ifjú Ady Endre,
Rozoga asztal, most ki írja sorsát?*

*Ki virraszt most melletted régi asztal,
Hogy megterülj csodával és malaszttal,
Dallal, mitől fölzengjen Magyarország!*

(A Reggel, dec. 12.)

JUHÁSZ GYULA.

„A századok viharait megállotta Várad és az idők folyamán a legdúsabb és leghangosabb magyar várossá fejlődött, a vidék ipari, kereskedelmi, irodalmi és művészeti életének eleven és termékeny gócpontjává. Mindenféle faj és telekezet, rend és rang, tehetség és tudás, ügyesség és okosság egyesültek ebben a gyönyörű kis nagyvárosban, amelyet a peceparti Párisnak és a magyar Athénnek egyaránt és joggal nevezett, hol becézve, hol tréfásan, de mindig szeretettel és becsüléssel a hazai közvélemény. Ebben a városban, amely valaha Pázmány Péter rezidenciája volt, mindenféle vallások főpapjai és mindenféle ármádiák vezetői, bihari nemesség és városi zsidóság, papok és színészek, tanárok és tollforgatók testvéri megértésben és a magyar élet örömeiben egyesültek és a század első negyedében nem egészen váratlanul és véletlenül egy olyan csodálatos reneszánsz indult ki ebből a színes, meleg vérmes és lármás városból, amely egy csapásra elintézte a magyar irodalomnak évtizedeken át olyan hiába hánytorgatott decentralizációját és egyúttal a modern magyar lírai költészet győzelmes forradalmát is tető alá hozta. Várad, amelyet Ady Endre (aki váradi redakciókban álmodozott, dalolgatott és kardoskodott éveken keresztül) töredék regényében olyan találoan a vér városának nevezett, egyszerre csak a Holnap városa lett, amelynek irodalmi csapatáról és harcáról egy ország beszélt és amely felé figyelve, érdeklődve egy ország közvéleménye fordult”. (Délmagyarország, dec. 8.)